

Itthon Európában

Napjainkban, ha kedvünk támad megcsodálni, hogyan bukik le a nap Portugália partjainál, vagy milyenek a fehér éjszakák Finnországban, elég, ha személyi igazolványunkat a zsebünkbe csúsztatjuk, és bőröndünket a kocsi csomagtartójába dobva nekivágunk Európának. Szinte észrevétlenül suhanunk át a határokon: arra, hogy már egy másik országban járunk, legfeljebb az útmenti feliratok eltérő nyelve utal. Senkinek nem kell számot adnunk arról, hova tartunk és miért – a határállomások hajdani épületei már csak a múlt mementőjeként állnak elhagyatottan az út két oldalán.

Immár igazán otthon érezhetjük magunkat Európában, ám ez nem volt mindig így. Az idősebbek számára nem is olyan távoli emlék az Európa keleti és nyugati részét egykor elválasztó „vasfüggöny”, amelyen legfeljebb egy vízumokkal telebélyegzett útlevel birtokában, szigorú ellenőrzés után lehetett átjutni. Csatlakozásunk az Európai Unióhoz azonban más értelmet adott az útlevelnek is. Ez a bordó színű könyvecske sokkal több egyszerű úti okmány nál: Európához tartozásunkat jelképezi. Azt, hogy egy közösséget alkotunk a spanyolokkal, dánokkal, görögökkel, lengyelekkel és az Unió összes többi nemzetével – még akkor is, ha nyelvünk és múltunk különbözik. Immár szabadon választhatjuk meg, hol kívánunk élni, és új hazánkban a helyiek jogaival azonos jogok illetnek meg minket. Nem számítunk idegennek külföldön sem. Szívesen látnak bennünket akkor is, ha nemcsak a természet szépségeiben szeretnénk gyönyörködni, hanem komolyabb célok lebegnek előttünk. Munkát vállalhatunk vagy – uniós polgárként akár tandíjmentesen is – tanulmányokat folytathatunk Európa-szerte.

Egyre több vállalkozó kedvű fiatal használja ki az európai polgárság előnyeit, és kel útra, hogy új kultúrákkal, új nyelvekkel ismerkedjen meg, életre szóló élményekkel gazdagodjon. Nem árt megfogadnunk egy budapesti fiatal, Tamás szavait, aki négyéves angliai egyetemi tanulmányai után tért vissza Magyarországra: „*Mi, mai fiatalok, nagyon szerencsésnek mondhatjuk magunkat, hogy ebben a korban születtünk. Ha visszatekintünk a múltba, sohasem volt még ennyire egyszerű a külföldi tanulás. Ne feledjük: alig száz éve még az sem adatott meg minden gyermeknek, hogy az írás-olvasás tudományát elsajátítsa, mi pedig a legjobb európai egyetemeken tanulhatunk. Azt hiszem, ha már a történelem a kezünkbe adta ezt a lehetőséget, kötelességünk, hogy éljünk vele.*”